

ка за време *а* и вмѣтка *ба-бѣ* (асимилирано) -*ѣ* (по контракциѣ), *пис-ба-аѣ—пис-бѣ-аѣ—пис-б-аѣ—пис-б-аѣ*. Така и *лѣскавѣ* је станало отъ *лѣск* съ приставка *ав*, *лѣск-авѣ*; а не отъ *лѣси*, зашто то и тѣзи дума је станала отъ корена *лѣск* съ приставкѣ *ж* и вмѣтка *и-ј*; *лѣск-и-ж—лѣсч-ж лѣшч-ж—лѣшт-ж* както и отъ *писк-и-ж—писч-ж—пишт-ж* и отъ *воскѣ—воск-и-ен—восч-ен-г—вошч-ен-г—вошт-ен-г*. Какъ мислите Г. Момчиловъ? —

3. На странѣ 8 подъ брой 15, Г. Момчиловъ казва, чи основнитѣ дѣлове на думитѣ сѣ: *коренѣ* и *спомогателни букви* и *слогове* или *окончаниѣ*. Но има и трети дѣлѣ, който је тој забележилъ въ глаголетѣ съ име „свърска“ (стр. 57, под 79), а тука го је заминѣлъ. Така и пр. въ речитѣ *дух(ове)*, *дух(овенѣ)*, само је *е* и *енѣ* приставка, а *овѣ* је вмѣтка (свърска).

4. На страна 15, подъ брой 37 заб. 1, Г. Момчиловъ казва, чи мѣжки родъ сѣ онези имена, които *се* *окончаватъ* на *ъ*, *ѣ*, *ь*, а на стр. 18 *чи* по първо то склонение се мѣнуватъ онѣзи имена, които *иматъ* *едно или отъ твърдитѣ* *окончаниѣ*: *а ѣ или отъ мекитѣ* *ъ, ѣ, ю* и придава на сѣщата странѣ, *че* твърдитѣ *иматъ* въ ч. м. и *или ове*, а срецо мекото пакъ и *или ѣе, еве*. А колко прѣстъ и основенъ законъ штеше да бѣде, ако Г. Момчиловъ бѣше положилъ: отъ мѣжки родъ сѣ онези имена, които *иматъ* на край съгласнѣ буквѣ, или и други (букви) но значатъ мѣшки нѣшта: *войникъ, порой, слуга*. Тѣ сички въ ч. м. *иматъ* и: *войници, порой-и слуг-и* ¹⁾. За *ове* и *еве* както и подъ 3 *ще* кажемъ, че не сѣ окончаниѣ, но че окончанието (почти въ сичкитѣ еднословни думи) је въ ч. м. *е*, а *ов* и *ев* (слѣдъ съгласнѣ-тѣ *ѣ-ѣ-ј* и *нѣ* и *лѣ*) сѣ вмѣтки: *вол—вол-ое-е; пѣнь—пѣнь-ев-е* край м. *кра-ев-е* *вм.* *край-ев-е* (прѣвичка грамм. отъ И. Андреева стр. 15). — Колко прѣстъ и основенъ законъ щеше да бѣде, ако Г. Момчиловъ бѣше положилъ вмѣсто: отъ *женски родъ сѣ имената* на *а*, *я*, *ь*, и *че* слѣдъ *а* *иде* въ ч. мн. *ы*, а слѣдъ *а*, *я*, *и*-рекохъ, ако кажеше: отъ *женски родъ сѣ онези имена*, които *иматъ* на край *а* или и друга (буква), но значатъ женски нѣшта. Тѣ сички *иматъ* въ Ч. М. *И: жен-а ч. м. жен-и зми-а ч. м. Зми-и; радост ч. м. радост-и*. Защо, каква логика да пишемъ *гор-а* въ ч. м. *гор-ы*, а *дыня* въ ч. м. *дин-ни* (*вм.* *динь-и*)?

5. На стр. 19 въ 4. примѣръ, Г. Момчиловъ при *и-и-е* заминѣлъ още и *ианинѣ*. Защото *селянинѣ*, *Трговчинѣ*, *Врачанинѣ* не можѣтъ да станѣтъ съ *и*, но *и-анинѣ*: *сел-ианинѣ—селянинѣ—селянинѣ* (погрешно); *Трговец—ианинѣ—Трговч-анинѣ—Трговчинѣ*, *Врач-ианинѣ* *Врач-анинѣ*. ²⁾

6. На стр. 21. въ примѣритѣ *житель* и *славей* буквитѣ *о* и *ѣ*, пощо сѣ съставенъ дѣлѣ на коренъ-тѣ, неправилно сѣ изхвърлени въ Ч. М. *Житель* истина се изговаря безъ членъ като *жител*, но въ отреденъ видъ—съ членъ—*ю* секога съ *о* ³⁾: *учи-*

- 1.) Другитѣ приставки за Ч. М. можѣтъ да се турѣтъ подъ бѣлешкѣ, или поне вѣнъ отъ главното правило.
- 2.) [А] *нин* на стр. 101 и *чанин* на стр. 102. сѣ неправилни.
- 3.) Видѣтъ: Прѣвичка Българска Грамматика отъ Иванчо Андреевъ стр. 13